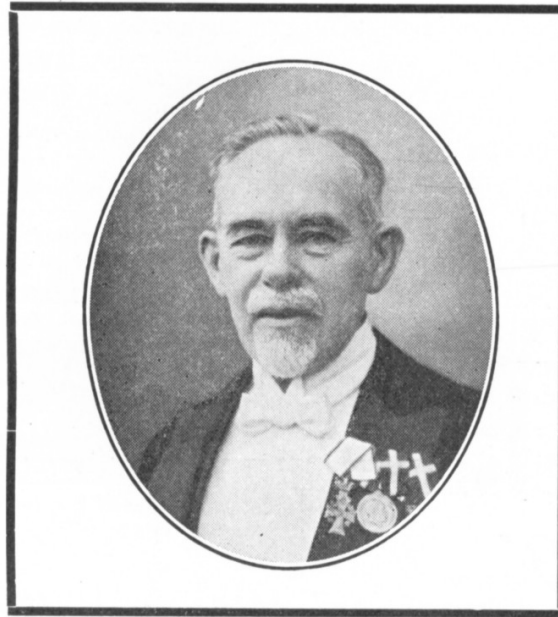

Victor Krohn, Nekrolog

Født den 2. December 1859, død den 17. Juli 1946

Af Chr. Bokkenheuser, Kasernekommandant i Kastelet

Afskrevet efter: En artikel i 1. Regiments medlemsblad "Kastelet"

Kastellets Historieskriver er død; et langt og rigt Liv er afsluttet, fuldt af Forhaabninger, af Skuffelser og af Sejre. Forhaabningerne havde han hele Livet igennem, Skuffelserne kun i de yngre Aar, og Sejrene prægede de ældre. Naar Enden er god, er alting godt, siger et gammelt Ord, og i sine sidste Aar var han en lykkelig Mand, æret af sin Samtid, glad og stolt over den Anerkendelse, han fik, men ikke desto mindre beskeden i sin Færd — en Hædersmand af den gamle Skole.

Hans Livsdata er snart fortalt. Faderen var Sognepræst i Nykirke ved Angel, 20 km Øst for Flensborg, i 1880 blev Victor Krohn, 20 Aar gammel, Soldat — det har han været siden. Han blev Underofficer, forfremmedes i 1899 til Oversergent og tog i 1906 sin Afsked for at faa en Stilling i Indenrigsministeriet. Fra Tjenestetiden bar han 16 Aars Hæderstegn, i 1916 blev han Dannebrogsmænd, i 1929 fik han Fortjentmedaillen i Sølv, ved Kastelets Jubilæum i 1939 blev han dekoreret med Dannebrogssordens Ridderkors, og i 1945 fik han Hæderstegnet for 25 Aars god Tjeneste.

A f disse fem Ordensdekorationer satte han mest Pris paa den første og paa Ridderkorset. Hæderstegnet for 16 Aars tro Tjeneste, fordi det var en udpræget Underofficersdekoration, fordi det var en særlig Ære for ham at faa det; han blev kaldt op i Krigsministeriet, og der fik han Korset overleveret —

„og da jeg kom hjem, satte jeg mig med Respekt at melde til at tude“, skrev han selv. I 1922 havde han været ude for en anden Hædersbevisning, som han i sine Fortællinger om gamle Dage ofte kom tilbage til; han havde „holdt Foredrag i Officersforeningen for en stoppende fuld Sal; det var ikke mig, ikke Krohn, det var en Underofficer, der nød den store Ære“, skrev han en Gang.

Han var Underofficer, og det glemte han aldrig; han elskede sin Stand, han saa dens Fejl og dens Svagheder, og han ønskede at hæve dens Medlemmer — d. v. s. i dens Egenskab af Underofficerer; han mente, Hæren havde Brug for en dygtig og pligtopfyldende Underofficersstand, Folk med gode Kundskaber og sunde Interesser. Den Bevægelse, han startede, vakte indenfor Officerskredse en Del Modstand; mange vilde ikke forstaa, at man ved at gøre Underofficeren mere oplyst, øgede deres Værdi for Hæren, og Victor Krohn fik onde Dage. Uden at nævne Navne — „lad dem hvile i Fred i deres Grave“, sagde han — omtalte han ofte sine Plageaander fra Perioden 1898— 1905. Ubehageligheder af forskellig Art, Naalestik i Hundredvis maatte han taale, og det tog stærkt paa ham; saa fik han i Foraaret 1905 en Kompagnichef, den senere Oberst Lind-Hansen, og han forstod ham. Han fortalte selv om den Tid: „Her fik jeg Fred, en velsignet Fred, dobbelt velsignet efter de skrækkelige Aar.“ I 1906 fik han Tilbud om en Plads i Indenrigsministeriet, og han tog derfor sin Afsked.

Omtrent ved denne Tid gav den senere Generalmajor Krabbe ham en Del Optegnelser om Kuppet, og han gav sig til at arbejde med dettes Historie. Han gennemgik de gamle Dokumenter, og han samlede og samlede Notitser om Kuppet, store og smaa Bemærkninger imellem hverandre; han førte dem ind i Bøger, sirligt og ordentligt, med en smuk Haandskrift — man mærker Underofficeren af den gamle Skole — og over Reolen i hans Skrivebord stod i mange Aar 17 Kvartbind, der hvert omfattede 20 Aar af Kuppets Historie; de er for nogle Aar siden foræret til Hærens Arkiv. Dette Værk, der vil være en Guldgrube for dem, der en Gang i Fremtiden vil skrive Kuppets Historie, var hans Stolthed; han sagde selv, at Udarbejdelsen havde været ham til Glæde, og han mente, at han havde gjort noget til Gavn for „det kære, gamle Kuppel.“

Det blev imidlertid ikke blot at samle; efterhaanden som Tiden skred frem, og det meste af det, der kunde gennemgaaes, var pløjet til Bunds, gav Krohn sig til at skrive; mest var det smaa Artikler, der fremkom i Blade og Tidsskrifter, men ogsaa større Fremstillinger saa Lyset, og næsten alle handlede de om Kuppet; samlet danner de et smukt Mindesmærke over den gamle Oversergent, det smukkeste han kunde ønske sig.